

אומר לעצמו, מתוך שק־השינה, אליו עמרם בן 29, ש"נמאס לי מן המדינה הזו, ובגלל זה אני ישן כאן על המידרכה כבר לילה שלישי. היום אכנס לשגרירות ויהי מה!"

אל חבורת המתעוררים מצטרפים נוספים. כולם מכרים ותיקים, ונפגשו כבר אתמול או שילשום על המידרכה הזאת. הם בני־המזל, שאירגנו לעצמם סידורי־לינה בתל־אביב כדי שלא ייאלצו לבלות את לילותיהם על המידרכה. "כשבאתי לכאן, לפני ימים אחדים, קיבלתי שוק", סיפרה ניצה, אקדמאית שביקשה לערוך טיול בארצות־הברית. "קודם לכן, פניתי באמצעות משרד־נסיעות לשגרירות האמריקאית, ביטוח להשיג אשרה שתאפשר לי לערוך טיול במשך ארבעה חודשים ברחבי ארצות־הברית, טיול שעליו חלמתי המיד. משרד־הנסיעות סירב לטפל בהשגת הוויזה שלי, בטענה שהאמריקאים קיבלו הוראות שלא לתת ויזות לתקופה ארוכה כזו."

הרצל

מסדר רשימה

מספרת ניצה:

פניתי לבד לשגרירות. נאמר לי שיש אפשרות שאשאיר את כל המיסמכים, וְ

מיטה מאולתרת

אירגן לעצמו צעיר בעל־תושייה, למראשותיו הניח שמיכה שדאג להביא מביתו, ונשכב על אחת המכוניות, שנשארה חונה ליד השגרירות האמריקאית כל הלילה. "דווקא ישנתי טוב", אמר כשהתעורר. "בכלל לא הרגשתי שאני ישן באלכסון, ועוד על מכונית אמריקאית."

מבלות ליד בניין השגרירות האמריקאית שתי הצעירות ה־חינניות, שסירבו להזדהות בשמן, "בגלל שאנחנו לא רוצות בעיות עם השגרירות אחר־כך". את הלילות, לדיבריהן, בילו בסיולים בדיונגוף. את שעות היום הארוכות העבירו על המעקה ליד בניין השגרירות בשיחות־רכיל בקריאה.

מ־20 אנשים ביום אחד והם עובדים מי־שמונה בבוקר עד ארבע אחרי־הצהריים. הרשימה למחר מלאה, את יכולה להרשם למיספר 68, אמר לי אחד ממארגני ה־רשימה. ביררתי בין האנשים, וכשהסתבר לי שביום אחד לא נכנסים לשגרירות, לצורך קבלת ויזות, יותר מ־30 אנשים (המשך בעמוד 34)

אולם התשובה שקיבלתי היתה שוב הזמנה לראיון. ההזמנה הזו לא הוויזה, כנראה, לשומר השגרירות. תחכי כמו כולם, אמר לי, היום לא יקבלו אותך. על המידרכה שמול השגרירות עמדה קבוצה של אנשים, שאירגנו את רשימת האנשים שיתקבלו בשגרירות למחרת היום. התברר שהשגרירות אינה מקבלת יותר

שני לילות

אמריקה!

שק־שינה מצתינה ליומה השלישי בתור

אקבל את הוויזה כעבור ימים אחדים הביתה. עברו שבועיים, ולא קיבלתי את הוויזה. בינתיים נאלצתי להחליף את כרטיס־הטיסה שהיה ברשותי למועד אחר. אחרי שלושה שבועות קיבלתי תשובה מה־שגרירות, שעלי להופיע באופן אישי ל־ראיון. כשהגעתי לכאן, לפני שבועיים, היתה בידי ההזמנה מהשגרירות, ודיברתי עם אחד הפקידים הישראליים, שעובדים במחלקה המאשרת ויזות. הוא התנהג אלי כאילו הייתי אספ, וחקר אותי על מטרות ביקורי בארצות־הברית. הוא שאל אותי על מסלולי הטיולים שאני מתכננת, ועוד שאלות מרגיזות אחרות. שנתנו לי להבין כי הוא חושב שאני משקרת ומתכוונת לרדת מן הארץ, ולנסות להסתדר בעזרת חברים ישראלים להשאר שם. לבסוף שלח אותי החוצה, ואחרי חצי־שעה הודיע לי שאוכל לקבל ויזה רק לשבועיים, מכיוון שאין לי מכרים או אנשים אחרים, שיכולים לתמוך בי בארצות־הברית. הסברתי לו ש־אבי מקבל קיצבה חודשית מארצות־הברית, מכיוון שנפצע בתאונת־דרכים שם, ואין לי בעייה עם מטבע זר. הוא עמד בסירובו, והלכתי ביררתי במשרד־נסיעות, ואמר לי שאם אושג אישור מתאים על הקיצבה של אבי, אוכל לנסות לבקש את הוויזה פעם נוספת. פניתי שנית בדרך המקובלת,

מידרכה שליד בניין השגרירות האמריקאית (ה). מגורשים חממתנים לוויזות אל המידרכה. על־ידי פקידי חברת־התעופה אייר פראנס.

4 בבוקר

צבי ואיתן, הממתינים זה הלילה השני לתורם להיכנס לשגרירות, שרועים על המידרכה וחוטפים תנומה קלה וטרופח. "כל הלילה לא יכולנו להירדם", סיפרו, "לקראת הבוקר התמוטטנו". למחרת זכו לקבל את הוויזות.